

Makasimme vierekkäin, ja hyvin lähekkäin hänen sängyllään. Hän makasi selällään, ja olin hänen kainalossaan, rintakehäni hänen rintakehänsä päällä. Tunsin hänen sydämensä lyönnit, kuinka ne hitaantuivat hänen hengittäessään syvään. Hetki oli ainutlaatuinen, emmekä halunneet pilata sitä riitelemällä, mitä teemme aina. Tiedän, että minun pitäisi irroittaa hänestä, mutta en halua. Hänen lämpönsä, vetää minua puoleensa. Jokainen hetki hänen kanssaan, hänen otteensa, hänen huulensa, ovat huumetta minulle. Ihan kuin sydämeni sanoisi kyllä, mutta järki ei. Äiti opetti, että kulje sydämesi mukana, mitä olen tehnyt jo kuukausia, tuloksena vain kyyneleitä. Haluaisin lopettaa, mistä olemme riidelleet kauan. Hän ei anna minun lopettaa, kuin hän haluaisi pilata elämäni - ja on onnistunut siinä. Haluaisin tehdä meidän jutusta vain muiston, jota voin muistella epäonnisenä rakkaustarinana. Päässäni kävi, että nyt tai ei koskaan. Nousin istumaan sängyn laidalle hänen päältään hieroen silmiäni, ja haromalla hiuksiani taakse. "Tää ei voi jatkua", sanoin samalla, kun hieroin vetisiä silmiäni. "Mitä sä tarkoitat?" hän kysyi, ja nousi myös istumaan viereeni sängyn laidalle ottaen korvieni takaa hellästi kiinni, jolloin tunsin hänen lämpönsä. Hän käänsi pääni häneen päin, ja näki vetiset silmäni. "Mä en halua jatkaa", sanoin samaan aikaan, kun ensinmäinen kyynel tippui pitkin poskeani. Hän pyyhki kyyneleeni, ja katsoi minua syvälle silmiin. "Mä rakastan sua nyt, ja aina", hän katsoi kuin odottaisi vastausta. Hänenkin silmänsä vetistyivät pikkuhiljaa. Me vain katsoimme toisiamme, ja olimme hiljaa. Otin hänen käsistään kiinni, ja otin ne pois kaulaltani. Pidin hänen käsistään kiinni, voimakkaasti. "Mä en enään sua", sanoin ja samassa romahdin. Kyyneleet vain valuivat pitkin poskiani. Lähestyin häntä, ja annoin pitkän poskisuudelman, joka oli hyvästiksi. Nousin sängyn laidalta ylös seisomaan lattialle. Katsoin vielä häntä kerran silmiin, ja näin hänen kyyneleensä. Tiesin, että jos nyt poistun niin paluuta ei ole. "Mä lähden nyt, enkä palaa", sanoin ja käänsin pääni ja avasin hänen huoneensa oven. "Ei, älä mene. Me voidaan puhua", hän sanoi ja nousi. Hän käveli ovellensa perässäni, otti kylmillä käsillään minun käsistäni kiinni, mutta vetäisin käteni pois. "Me ollaan puhuttu tarpeeksi", sanoin katsoen häntä silmiin. Katse oli pitkä, mutta hyvin kummallinen. Kumpikaan ei sanonut mitään, sillä kumpikaan ei tiennyt mitä sanoa. Lopuksi kävelin ovesta ulos ja hän vain katsoi minua odottaen että katsoisin perääni, mutta kävelin pois. Okei joo, voisin seuraavaks kirjetel jotain ilosempaa! :)